

[Krag.]

og som fjernedes i 1927. Jeg antager, det er det, der har været det ærede Medlems Mening; men han maa ikke glemme, at det, der blev besluttet i 1927, var slet ikke et ensidigt Bortfald af den eksisterende Understøttelseslovgivning, men en Nyskabning til Erstatning for denne. Det var Oprettelse af Krisekasser med Tilskud fra det offentlige, og først og fremmest fra Krisefonden, til disse Kasser Start. Og da man fra Arbejdsløshedskasseledernes Side senere saa, at der var visse Vanskeligheder ved at faa disse Kasser oprettet, og henvendte sig til mig og sagde, det var, fordi Vilkaarene ikke var tilstrækkeligt tilpassede til den Ydeevne, som de forsikrede maatte antages at besidde, gik jeg naturligvis ind i en Forhandling og imødekom deres Ønske. Det hævdedes, at naar disse Ønsker blev imødekommet, vilde Oprettelsen af Krisekasser tage Fart. Jeg gennemførte derfor i Overensstemmelse med mit Løfte den dertil svarende ændrede Lovgivning, men Resultatet blev, hvad angaar Antallet af Krisekasser, forholdsvis ringe. Jeg har tidligere angivet, hvad Hovedaarsagen hertil var, nemlig ganske simpelt Socialdemokratiets Stilling til hele Ændringen i Arbejdsløshedslovgivningen i 1927 og det Krav, som vi den Gang rejste og gennemførte om en Udvidelse af det forsikringsmæssige Grundlag. Sagen er den, at man kan ikke den ene Dag agitere en Sag ned ude i Kredsen af sine Tilhængere og næste Dag komme og sige, at nu skal vi alligevel skride til Værket, alligevel handle saaledes, som vi fraraadede for kort Tid siden. Saa møder man Vanskeligheder, og saa kan Resultatet ikke naas. Selvfølgelig ikke. Jeg tvivler for øvrigt ikke om, at saadanne Vanskeligheder vil vi ogsaa fremtidig faa. Kommer vi nogen Sinde til Oprettelsen af disse Krise- eller Fortsættelseskasser, vil vi møde Vanskeligheder, som udspringer af den Agitation, der den Gang førtes. Det var netop som et Bidrag til at overvinde saadanne Vanskeligheder, at vi har stillet Forslag om en forskellig Tilskudsskala for saadanne Arbejdsløshedskasser, der oprettede Fortsættelses- og Krisekasser, og saadanne, som undlod at gøre det.

Det ærede Medlem Hr. Einer Jensen siger, at mit Formaal har været at læse hele Byrden over paa Arbejderne. Det er af den Slags agitatoriske Talemaader, som jeg godt ved, at det ærede Medlem og et betydeligt Antal af hans Meningsfæller muntre sig med rundt omkring paa Møderne, hvor de ikke støder paa Modsigelse; men det er en Paastand, der ikke har noget

som helst med Sandheden eller det faktiske at gøre. Ikke blot har vi foreslaaet, at der skulde ydes et meget betydeligt Beløb til disse Krisekassers Start — for de Arbejdergrupper, der har en forholdsvis lav gennemsnitlig aarlig Indtægt, 25 Kr. pr. Medlem — indenfor Arbejdsløsheds-kassen; men vi har ogsaa stillet Forslag om at give et Tilskud til Medlemskontingentet til Krisekasserne, svarende til det Tilskud, der i Forhold til Medlemskontingentet ydes til de ordinære Arbejdsløshedskasser. Vi har videre stillet Forslag om, at Halvdelen af det til Understøttelse udbetalte Beløb skulde refunderes Krisekassen af Arbejdsløshedsfonden. Dertil har vi føjet, at Familieforsørgere kunde opnaa Tilskud fra Kommunen paa indtil 75 Ø. pr. Dag til den Understøttelse, der gennem Krisekassen ydedes.

Hvorledes man paa denne Baggrund kan komme og fortælle her i Tinget, som det ærede Medlem nys gjorde, at det var Venstres og specielt min Hensigt at læse hele Byrden over paa Arbejderne, forekommer mig rigtignok temmelig ubegribeligt. Og naar det ærede Medlem siger, at Venstre og specielt jeg aldrig har spurgt om, hvor det Kontingent skulde komme fra, som skulde ydes til disse Fortsættelseskasser, er der for saa vidt ikke nogen Grund til at rette et saadant Spørgsmaal, thi det er klart, hvor Præmien skal komme fra. Naar der er Tale om en Forsikring, kan der ikke være Tvivl om, at den selvfølgelig kommer fra de forsikrede; men vi har henpeget paa, at den Præmieydelse, her er Tale om, laa paa mellem 25 og 35 Ø. om Ugen. Vi har ikke ment, selv om Kontingenter af mange forskellige Arter kan være trykkende for Arbejderbefolkningen i al Almindelighed, hvad jeg fuldt ud erkender kan være Tilfældet, at dette Tillæg paa 25—35 Ø. skulde vise sig uoverkommeligt. Og hvis Vanskeligheder skulde opstaa, har vi henpeget paa, at saa kunde Fagforbundene nedsette med et tilsvarende Beløb Kontingentet til disses Krigskasser.

Jeg tror ikke, der vilde ske nogen som helst Skade derigennem, i hvert Fald har jo Fagforbundene igennem ganske faa Aar, siden 1925, opsamlet saa store Beløb i disse Kasser, at disse Fagforbund vel for Tiden maa siges at være den mest pengesterke kapitalistiske Institution, vi overhovedet har i dette Land. Om der skulde gaa nogle Millioner fra til Støtte for de arbejdsløse, som er kommet ud i Ulykken som Konsekvens af den Løn- og Arbejdsvilkaarspolitik, der gennem Aarene er ført, om Krigskasserne skulde have besiddet en Smule